

Sygn. akt I NO 166/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania W. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2019 z dnia 25 czerwca 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...), ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2018 r. poz. 520, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 13 maja 2020 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę w części nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie W. W. do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...) i w tym zakresie przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2019 z 25 czerwca 2019 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018, poz. 389 ze zm., dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie Ł. K. i W. W. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...). Obwieszczenie o wolnym stanowisku zostało ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 520.

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) stwierdziła, że kandydaci biorący udział w postępowaniu nominacyjnym spełniają wymagania formalne określone w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 1-4 oraz art. 6a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2019, poz. 2167 ze zm.; dalej: p.u.s.a.). Podkreślono, iż Rada, podejmując niniejszą uchwałę, kierowała się również wymogiem posiadania odpowiedniej wiedzy prawniczej z art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacyjne, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię Kolegium i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...).

Opiniując kandydaturę W. W. na stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...), Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jego sylwetkę wskazując, że urodził się 25 maja 1976 r. w N. W 2000 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od lipca 2000 r. do września 2002 r., a następnie od września do października 2005 r. pracował w Urzędzie Skarbowym w E. na stanowisku inspektora i starszego inspektora. W 2001 r. ukończył z wynikiem pozytywnym służbę przygotowawczą w służbie cywilnej. We wrześniu 2005 r., po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w E., złożył egzamin sędziowski

z oceną dobrą. Od listopada 2005 r. do lutego 2006 r. był referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w E. w VI Wydziale Ksiąg Wieczystych. Od marca 2006 r. jest zatrudniony w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...) na stanowisku asystenta sędziego, a od października 2011 r. jest starszym asystentem sędziego. W 2009 r. ukończył szkolenie zorganizowane dla asystentów sędziego w latach 2007-2009 i zdał egzamin końcowy z ogólną oceną dobrą plus. Od listopada 2010 r. pozostaje radnym Rady Gminy O., jest członkiem Komisji Budżetowo-Gospodarczej i sprawuje funkcję Przewodniczącego tej Rady. Od roku akademickiego 2013/2014 prowadzi zajęcia dydaktyczne w (...) Szkole Wyższej z zakresu prawa administracyjnego, postępowania sądowoadministracyjnego, samorządu terytorialnego i prawa podatkowego. Uczestniczył w szkoleniach i konferencjach.

Podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa 24 czerwca 2019 r., w głosowaniu tajnym na kandydaturę skarżącego oddano 3 głosy „wstrzymujące się” oraz nie oddano głosów „za” ani „przeciw”. W rezultacie kandydatura skarżącego nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 25 czerwca 2019 r. w głosowaniu tajnym, podczas ponownego głosowania, na kandydaturę skarżącego oddano 15 głosów „wstrzymujących się” oraz nie oddano głosów „za” ani „przeciw”. W rezultacie kandydatura skarżącego nie otrzymała wymaganej bezwzględnej większości głosów. Rada stwierdziła, że skarżący nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym jego powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym. Zgodnie z oceną KRS W. W. nie wypełnia wymogu określonego w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

Odwołaniem z 6 lipca 2019 r. W. W., zaskarżył uchwałę zarzucając jej sprzeczność z prawem, tj. naruszenie następujących przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust 1 ustawy o KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się niezgodnością uzasadnienia Uchwały z dokumentami dołączonymi do karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko asesorskie;

2. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy przejawiający się w lakonicznym zaprezentowaniu jego kandydatury podczas posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 25 czerwca 2019 r. i podaniu podczas tej prezentacji informacji niezgodnych z informacjami zawartymi w Karcie i dołączonymi do niej dokumentami;

3. art. 33 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o KRS poprzez nieskorzystanie przez Radę z możliwości wezwania go do osobistego stawiennictwa lub złożenia przeze mnie pisemnych wyjaśnień w celu wyjaśnienia okoliczności, z których wyciągnięto nieuprawnione wnioski;

4. art. 35 ust. 2 ustawy o KRS poprzez nieuwzględnienie w sprawie oceny kwalifikacji, opinii przełożonych, publikacji, opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Skarżący wskazał, że powyższe naruszenia przepisów postępowania doprowadziły w konsekwencji do naruszenia art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. poprzez przyjęcie przez Radę, że nie wyróżnia się on wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

Ponadto zarzucił przedmiotowej uchwale naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji poprzez naruszenie zasady równego traktowania przez władze publiczne i zasady dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpatrzenia.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, przedstawiając argumenty przemawiające za jego stanowiskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie musiało prowadzić do uchylenia zaskarżonej uchwały celem ponownego rozpoznania sprawy w zakresie skarżącego.

Analiza treści tej uchwały oraz dokumentów związanych z przeprowadzeniem niniejszego postępowanie prowadzi bowiem do wniosku, iż doszło do naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS - uwagi zawarte w uzasadnieniu uchwały wskazują bowiem na niewystarczająco wszechstronne rozważenie sprawy indywidualnej, jaką jest postępowanie w przedmiocie zgłoszenia kandydatury W. W. na wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...).

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż przedstawienie Prezydentowi RP osoby występującej w konkursie na wolne stanowisko asesora w wojewódzkim sądzie administracyjnym jest konstytucyjną prerogatywą Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającą z art. 179 Konstytucji RP, sprecyzowaną w tym zakresie w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS. Oznacza to, że Krajowa Rada Sądownictwa może przedstawić Prezydentowi wniosek o powołanie kandydata, może także zdecydować, że z wnioskiem takim nie wystąpi, gdy jej zdaniem żadna z osób ubiegających się o ten urząd nie spełnia w wystarczającym stopniu wymogów merytorycznych, jakie winna spełniać osoba sprawująca ten urząd (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 7 marca 2019 r., I NO 1/19; 7 marca 2019 r., I NO 2/19; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15).

Utrwalony jest także pogląd Sądu Najwyższego, w myśl którego stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydata na wakujące stanowisko sędziowskie czy asesorskie w sądzie administracyjnym, co do zasady nie podlega merytorycznej kontroli (zob.: wyroki Sądu Najwyższego z: 6 września 2019 r., I NO 131/19; 24 września 2019 r., I NO 94/19). Kontrola, jaka może być przeprowadzona, a zarazem do której ustawa ogranicza kognicję Sądu Najwyższego, związana jest nie z oceną trafności wyboru kandydata ale wyłącznie z płaszczyzną zgodności z prawem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). Oznacza to, że weryfikacja uchwał tego organu dopuszczalna jest jedynie z punktu widzenia zgodności z prawem procesowym, jak i materialnym (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14; 25 maja 2017 r., III KRS 11/17).

Nawet przy uwzględnieniu powyższych założeń trzeba przyznać rację skarżącemu o ile twierdzi, że w toku rozpoznania sprawy w jakiej uczestniczył, tj. konkursu na wolne stanowisko asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w (...), doszło do naruszenia prawa procesowego, tj. regulacji zawartej w art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Analiza treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie pozostawia bowiem wątpliwości, że konkurs ten został rozstrzygnięty z naruszeniem zasady wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy. Nie można również nie zgodzić się ze skarżącym, o ile podnosi naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Należy stwierdzić, iż uchybienie regulacji zawartej w tym przepisie (tj. w art. 42 ust. 1) może być postrzegane dwojako. Jedna płaszczyzna naruszenia tego przepisu związana jest z możliwością niedokładnego, niepełnego, czy omyłkowego wręcz przedstawienia okoliczności określonej sprawy indywidualnej. Tego rodzaju uchybienie prawa procesowego wymaga stwierdzenia związku i wpływu na zaskarżoną uchwałę, by doszło do jej wzruszenia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że mogą zaistnieć sytuacje, kiedy nawet niedostatki uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie przekładają się na merytoryczne stanowisko, jakie zostało w uchwale tej wyrażone.

Druga płaszczyzna kontroli prawidłowości realizacji art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, wymagającego od Rady sporządzenia uzasadnienia uchwały, związana jest z przyjęciem założenia, że uzasadnienie to jest końcową, aczkolwiek integralną częścią postępowania prowadzonego przed tym organem. W sytuacji, kiedy sformułowano w nim określone tezy stanowiące przesłankę podjęcia decyzji w sprawie indywidualnej, należy przyjąć, iż przedstawia ono w sposób kompleksowy i zupełny okoliczności, jakie zostały rozważone przez Krajową Radę Sądownictwa w toku postępowania, a zarazem pozwala na kontrolę prowadzonego przed nią postępowania z punktu widzenia także przewidzianego w art. 33 ust. 1 ustawy o KRS obowiązku wszechstronnego rozważenia sprawy. W tym aspekcie trzeba stwierdzić, iż wadliwości, o jakich można wnosić z treści uzasadnienia w istocie nie dotyczą jedynie części motywacyjnej uchwały, a wskazują na inne możliwe naruszenia, dotyczące prawa procesowego, czy materialnego. W istocie więc w sytuacji, kiedy uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa wskazuje na

istotne wadliwości przeprowadzenia we właściwy sposób rozumowania polegające na pomijaniu okoliczności istotnych, błędnym wnioskowaniu z określonych okoliczności o istnieniu relewantnych procesowo czy materialnie faktach, naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy ma charakter wtórny względem uchybienia art. 33 ust. 1, czy też nawet zależnie od okoliczności - art. 35 ust. 1 ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy uznał, iż w niniejszej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła swoje stanowisko w sposób na tyle wystarczający, że można stwierdzić, iż podniesione w odwołaniu najdalej idące uchybienia wyraźnie zmierzają do zakwestionowania uzasadnienia uchwały (choć w zakresie pewnych pomyłek na pewno też) nie w kontekście jego zupełności, ale w kontekście elementu, jaki uzasadnienie to stanowi w procesie podejmowania uchwały, a więc wskazuje na sposób procedowania, czyli rozważenie w jego toku wszystkich tych okoliczności, które były doniesłe z punktu widzenia wyrażonej w uchwale decyzji.

Nie ma podstaw by kwestionować założenie Krajowej Rady Sądownictwa, zgodnie z którym na stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym może być powołana osoba, która wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Nasuwa jednak istotne zastrzeżenia sposób, w jaki organ ten doszedł do przekonania, że kandydat W. W. takiej cechy nie posiada. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały wskazuje bowiem, że część okoliczności, jakie są pomocne dla określenia tego poziomu wiedzy została pominięta, część zaś została przewartościowana w sposób nieakceptowalny, tj. nie było na ich podstawie możliwe logiczne wyciągnięcie wniosku i postawienie tezy, jaka została zawarta w części III uzasadnienia uchwały (s. 3).

Zwraca uwagę fakt, że przytaczając fakty z życia zawodowego kandydata Krajowa Rada Sądownictwa dostrzegła, że W. W. przed zatrudnieniem na stanowisku asystenta najpierw w sądzie powszechnym, a potem w sądzie administracyjnym, pracował w urzędzie skarbowym na stanowisku inspektora i starszego inspektora, od 2010 r. był natomiast radnym gminy, w tym przewodniczącym Rady Gminy O., zaś od roku akademickiego 2013/2014 prowadzi zajęcia dydaktyczne z zakresu prawa administracyjnego, postępowania

sądowoadministracyjnego, samorządu terytorialnego i prawa podatkowego, jak również był uczestnikiem szkoleń i konferencji. Fakt przytoczenia tych okoliczności nie może być jednak wystarczający dla uznania, że proces wnioskowania o kandydacie w ich zakresie miał miejsce, gdyż doniosła z punktu widzenia art. 6 § 1 pkt 6 w zw. z art. 6a § 1 pkt 1 p.u.s.a., jest ocena tych faktów, a więc przynajmniej wskazanie, czy przemawiają one za tym, że kandydat posiada wymagany poziom wiedzy, czy nie. Dla oceny, czy wyrażone w uchwale stanowisko nie narusza prawa konieczne jest zatem rozważenie, czy ze znanych Radzie faktów wyciągnęła ona poprawne pod względem logicznym wnioski, a także czy wszystkie te fakty zostały uwzględnione, czy też wszystkie lub istotna ich część została pominięta.

O ile bowiem, jak już na wstępie zaznaczono, decyzja Krajowej Rady Sądownictwa ma charakter prerogatywy, to konieczność jej podjęcia zgodnie z prawem związana jest z dochowaniem procedury określonej w ustawie, w której mieści się właśnie wszechstronne rozważenie sprawy, a więc uwzględnienie i rozważenie istotnych okoliczności, które stanowią przesłanki podjęcia uchwały w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na stanowisko sędziego lub asesora w sądzie administracyjnym. W tym zakresie decyzja ta podlega kontroli, a rozważania zawarte w dalszej części uzasadnienia uchwały wskazują na istotne wadliwości. Niezrozumiałe, z punktu widzenia oceny kryterium ustawowego zawartego w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. jest bowiem stwierdzenie, że choć kandydat ma za sobą 13-letni, a więc stosunkowo długi staż pracy na stanowisku asystenta w sądzie administracyjnym, to staż ten został istotnie zmodyfikowany poprzez piastowanie przez niego mandatu w organie samorządu terytorialnego, w tym przewodniczącego rady gminy, co miałoby z kolei wskazywać na brak jednoznacznie sprecyzowanych celów i priorytetów zawodowych (s. 6 uchwały). Taka konstatacja prowadzi do wniosku o wadliwym sposobie wnioskowania Rady, który w konsekwencji wskazuje na możliwość naruszenia art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Tego rodzaju stanowisko jak wyrażone przez Radę w omawianym zakresie nie ma bowiem uzasadnionych podstaw, zaś rozważana i wskazana powyżej okoliczność prowadzi wręcz do wniosków przeciwnych. Oczywiście jest przecież, że pełnienie funkcji radnego rady określonej gminy, a w szczególności przewodniczącego rady gminy nie może prowadzić do konkluzji o braku sprecyzowanych celów i priorytetów

zawodowych kandydata. Przeciwnie, po pierwsze - fakt wyboru do organu samorządu terytorialnego stanowi wyraz zaufania środowiska, w którym kandydat znalazł poparcie, co już z tego powodu stanowi okoliczność pozytywną (jak zresztą zostało to odnotowane w ocenie kwalifikacyjnej), po drugie zaś, zważywszy na gałąź prawa, jaka stosowana jest w działaniu tego organu, musi prowadzić do postrzegania kandydata na stanowisko asesora w sądzie administracyjnym w sposób lepszy aniżeli wówczas, gdyby takich funkcji nie piastował. Oczywiście jest przecież, że skoro wymogiem kwalifikowanym dla kandydata na stanowisko asesora w sądzie administracyjnym jest wysoki poziom wiedzy z zakresu szeroko postrzeganego prawa administracyjnego, to każde doświadczenie w zakresie kontaktu z tym prawem musi być oceniane w sposób pozytywny, a nie odwrotnie. Zgodnie z treścią art. 35 ust. 2 ustawy o KRS organ ten przy ocenie kandydata ma m.in. uwzględniać doświadczenie zawodowe w stosowaniu prawa. Nie wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, by kryterium to zostało przez Radę pominięte, co z kolei oznacza, że wszelkie doświadczenie, jakie kandydat ma w stosowaniu prawa administracyjnego winno wpływać na ocenę jego merytorycznych kompetencji pozytywnie. W. W. został oceniony bardzo wysoko przez wizytatora sporządzającego ocenę jego pracy na stanowisku asystenta w sądzie administracyjnym, co nie zostało zakwestionowane. Choć istotnie nie ma materiału pozwalającego na dokonanie oceny działań kandydata jako radnego, czy przewodniczącego rady gminy, nie można negować faktu, że pełnienie tych funkcji generalnie zwiększa, a nie zmniejsza doświadczenie zawodowe w zakresie stosowania prawa administracyjnego i nie sposób rozsądnie uznawać go za mankament, gdy określona osoba kandyduje na stanowisko związane właśnie ze stosowaniem prawa administracyjnego. Tego rodzaju zabieg pozbawiony byłby logiki. Nie było natomiast żadnych podstaw do wnioskowania, by pełnienie wskazanych wyżej funkcji prowadziło do konkluzji o braku sprecyzowanych celów i priorytetów zawodowych W. W. Sytuacja wygląda odwrotnie - cele i priorytety zawodowe kandydata wyznacza choćby fakt wystąpienia w konkursie zakończonym podjęciem zaskarżonej uchwały, zaś pełnienie funkcji w organie samorządu terytorialnego, stosującym prawo administracyjne może być sensownie postrzegane jako krok mający na celu podwyższenie kwalifikacji w znajomości tego

prawa i poznania go w stosowaniu bezpośrednim na poziomie, który jest kontrolowany przez sądownictwo administracyjne. Wyciągnięcie dowolnego wniosku, niemającego podstaw w materiale dowodowym, jak również dowolne, nieprawidłowe wnioskowanie o okoliczności istotnej dla prawidłowego rozstrzygnięcia konkursu na stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym muszą zatem prowadzić do wniosku o naruszeniu art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, nakazującego wszechstronnie rozważyć sprawę i okoliczności, jakie zostały w jej toku ujawnione.

Na naruszenie powołanego przepisu wskazują także inne fragmenty uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Podniesiono w nich bowiem, że zdaniem Rady, skądinąd słusznie, kandydat na stanowisko asesora wojewódzkiego sądu administracyjnego, ma wyróżniać się na tyle wysokim poziomem wiedzy z zakresu działania administracji publicznej, w tym prawa i postępowania administracyjnego, by stanowił autorytet nie tylko względem kontrkandydatów, ale także w swoim środowisku zawodowym. W tym zakresie Rada stwierdziła, iż wprowadzicie W. W. uzyskał bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną w toku postępowania nominacyjnego, gdzie wskazano, że wykonuje swojej obowiązki asystenta wzorowo, jednakże z niewiadomych przyczyn uznała ją za niewystarczającą do poparcia tezy o spełnieniu przez tego kandydata wymogów ustawowych określonych w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. W żadnym bowiem razie nie można stwierdzić, by ocena kwalifikacyjna, jak wskazuje Rada, zawierała wypowiedzi lakoniczne. Wręcz przeciwnie, ocena ta jest szczegółowa, zawiera wszelkie elementy wymagane w tym zakresie przez przepisy szczególne i jest poprawnie umotywowana. Można zatem ją uznać nie tylko za dokument zawierający opis i ocenę pracy zawodowej W. W., ale także za stanowisko wyrażone przez sędziego administratywistę, a więc przedstawiciela środowiska, który w sformalizowany sposób wyraził swoją relację do zawodowych dokonań kandydata. Oczywiście jest więc, że z punktu widzenia treści oceny kwalifikacyjnej można stwierdzić coś zupełnie odwrotnego aniżeli wskazała w uchwale Rada - a mianowicie, że ocena kwalifikacyjna kandydata daje asumpt do tego, że W. W. cieszy się niezbędnym autorytetem w dziedzinie szeroko rozumianego prawa administracyjnego, takim właśnie, jakiego wymaga Krajowa Rada Sądownictwa, co jest uzasadnione treścią art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.

Podkreślenia wymaga fakt, że dowolność stanowiska Rady, wynikająca z twierdzenia o braku postrzegania W. W. jako autorytet w dziedzinie prawa administracyjnego wynika także z pominięcia istotnej okoliczności, jaka została w innym miejscu uzasadnienia uchwały odnotowana. Rada wskazała przecież, że Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) jednomyślnie zarekomendowało W. W. na wolne stanowisko asesorskie, zaś na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów tego Sądu, uzyskał on 18 głosów „za”, 1 głos wstrzymujący się przy braku głosów przeciw (część 2 uzasadnienia uchwały). Pomimo odnotowania tych okoliczności Rada nie poddała ich rozważeniu przy sformułowaniu swojego trafnego wymogu o tym, że wiedza kandydata na wolne stanowisko w sądzie administracyjnym ma uzasadniać twierdzenie o tym, że jest on autorytetem w środowisku osób zajmujących się gałęzią prawa administracyjnego. Rozważanie takie prowadziłoby natomiast w zupełnie innym kierunku niż teza sformułowana przez Radę - nie sposób znaleźć bardziej odpowiedniego wyrazu tego, że kandydat na stanowisko asesora w sądzie administracyjnym jest autorytetem w dziedzinie prawa administracyjnego, aniżeli niemal jednogłośnie stanowisko sędziów sądu administracyjnego, członków Zgromadzenia Ogólnego. Wbrew zatem konkluzji Krajowej Rady Sądownictwa materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu wprost potwierdza określone przez samą Radę wymagania, jakie winien spełniać kandydat na wakuujące stanowisko, a za wyrażonym przez nią stanowiskiem, negatywnym wobec przedstawienia kandydatury W. W. nie przemawia w istocie żaden przytoczony argument. Nie można również pominąć faktu, że od dość długiego czasu, bo od roku akademickiego 2013/2014 W. W. prowadzi zajęcia dydaktyczne w (...) Szkole Wyższej z zakresu prawa administracyjnego, postępowania administracyjnego, samorządu terytorialnego oraz prawa podatkowego. Ta okoliczność została wprawdzie wskazana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, jednak wskazanie to nie było związane z odpowiadającym mu wnioskowaniem w zakresie sformułowanego przez Radę wymogu bycia autorytetem w środowisku prawniczym w zakresie określonym normą zawartą w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Logicznie rzecz biorąc, uwzględniając zarówno fakt, okres jak i tematykę prowadzonych przez kandydata zajęć dydaktycznych nie można przecież uznać, iż jest to element przemawiający

przeciwko kandydatowi z punktu widzenia powołanego przepisu. Element ten, wespół z pozostałymi wyżej przywołanymi mankamentami zaskarżonej uchwały wskazuje, że sprawa kandydata nie została rozważona w sposób wszechstronny.

Jeżeli Krajowa Rada Sądownictwa nie decyduje się na wskazanie żadnego z konkurujących kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie lub asesorskie w sądzie administracyjnym, do czego w ramach swojej konstytucyjnej prerogatywy ma prawo, zobowiązana jest wskazać na rzeczywiście istniejące okoliczności, jakie przemawiają przeciwko objęciu tego stanowiska przez kandydata. Pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść kandydata, wyciągnięcie wniosków dowolnych, czy też wręcz przeciwnych do tych, jakie wynikają z obiektywnie istniejących okoliczności, które w istocie nie mogą przemawiać przeciwko rozważanej kandydaturze, wskazuje na naruszenie prawa - art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

W tych okolicznościach, uznając na obecnym etapie za zbędne odniesienie się do pozostałych podniesionych zarzutów, zaskarżoną uchwałę należało uchylić.

Rozpoznając ponownie sprawę Krajowa Rada Sądownictwa rozważy okoliczności, jakie wynikają ze zgromadzonych w jej toku dokumentów, podejmując finalnie decyzję przy uwzględnieniu powyższych uwag.